

5 nappal a páskaünnep előtt történik; erre az ünnepre jött fel a sokaság is. A páska a szabadulás ünnepe – eredetileg Egyiptomból. Ez a páska is a szabadulás napjává lett, de ekkor még nem tudják, hogyan.

Sok mindent nem tudnak. Jézus jön, bevonul Jeruzsálembe – tudják-e vajon, hogy ki Ő? Dávid Fiának szólítják, de Jézus mégis azt mondja: „nem ismerted fel meglátogatásod idejét”. Tehát tudják, hogy ki Jézus, de nem ismerik fel, hogy őket látogatja meg, hogy hozzájuk jön el személyesen. Mint Zákheushez: „nekem ma a te házadnál kell megszállnom”. Meg lehet tanulni, ki Jézus, azt is, hogy miért jött úgy, hogy mégsem az enyém – mert én nem lettem az Övé. Lehet, hogy elismeri valaki, hogy Ő Király, lehet, hogy „dicsőíti” is Őt, de nincs ott az életében, mint az Ő Királya.

Jézus számarcsikón vonul be – „íme jön neked a te Királyod, alázatos és számaron ül, számarcsikó hátán” (Zak 9,9). Nem tudnak (általában az ember nem tud) mit kezdeni egy alázatos királlyal. Arra hallgatnak ma is, aki látványosan, akár fizikailag, akár szavakkal le tudja győzni a másikat. Mégis mondják, hogy „hozsánna” („segíts”). Sok mindenben kérték azelőtt is és kérik ma is Jézus segítségét. Ő sokszor segített is, és azt akarta, hogy ezt hittell fogadják – ismerjék fel „meglátogatásuk idejét”. Pl. amikor leprásokat gyógyított meg, azt mondta: mutassák meg magukat a papoknak, bizonyosságul (Mt 8,4; Lk 17,14). Felismerhették, de milyen döntést hoztak? Amikor kenyeret adott, királlyá akarták tenni: nem ismerték fel, hogy Ő Király, és nem értették, nem hitték azt sem, hogy Ő az Élet kenyere. Nemrég feltámasztotta Lázárt – most azért követik, mert csodát tett, és nem azért, aki Ő maga, és amit velük akar tenni.

„Békesség a mennyben” – mondják. Jézus születésekor az angyalok azt mondták: „békesség a földön”. Mert Isten az embernek akarta adni az Ő békességét. De ezt csak Jézus Krisztusban kaphatjuk meg („az én békességemet adom nektek”: 14,27). Ők nem ismerték meg Jézust, így nem ismerik az Ő békességét sem.

Nem az igazi ez az ünneplés Jézus körül. Ő mégis elfogadja a dicséretet, mert ez megilleti Őt – felnőttektől is, gyerekektől is. A gyerekeket meg is védi (Mt 21,16). De azt akarja, hogy aki dicséri Őt, tegye ezt azért, amit vele tett Krisztus, és nem azért, amit mással tett. Dicsérjem Őt azért, ahogyan én megismertem Őt, és ne azért, mert mások is dicsőítik. Mert csak ha ismerem Őt, akkor fogom tudni dicsérni mindenféle körülmények között. Akkor fogok bízni benne akkor is, ha bajban vagyok.

Ha ismerem Őt, akkor tudom feladni a saját elképzeléseimet, hogy szerintem minek kellene történnie, milyennek kellene lennie a világnak (vagy a másik embernek), mit kellene tennie Istennek. Akkor lesz valóban az Uram, és akkor nem fogok „feszítsd meg”-et kiáltani akkor sem, ha baj van, és ha mindenki más azt kiáltja. Akkor sem, ha nem a rómaiakat üzi ki, hanem a kufárokat a templomból: ha nem mások életében tesz rendet, hanem az enyémben.

A tanítványok nem értik, ami történik. Előtte Jézus arról beszélt nekik: „felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a bűnösök kezébe”, ill. a temetéséről beszélt (12,7). Hogyan lesz az ünnepi bevonulásból, a dicsőítésből temetés? „Amikor Jézus megdicsőült”, akkor emlékeztek vissza, hogy ezeket megírták a próféták, hogy ez mind Isten terve, Isten akarata volt. Az is Isten akarata volt, hogy Jézust a földi élete során felismerjék („akiket nekem adtál... felismerték, hogy Te küldtél engem” – 17,6.8). Az is, hogy abból, amit tesz, mások is felismerjék, hogy ki Ő. De az is, hogy Jézus Krisztus meghaljon a kereszten a

bűneimért, és így szabadítson meg. Azt is Ő akarta, hogy én megismerjem Krisztust, és tudjak Őróla bizonyosságot tenni azért, amit velem tett: a szabadításért, az örök életért.

Jn 14,27

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.